

Pavol Janík (Slovacia)

TEATRUL VIEȚII

Viața - nu-i altceva decât teatru -
o astfel de viață suntem mereu dornici s-o jucăm.
Dacă-n clipa asta îți vine-o idee nostimă,
pune-ți repede pe tine costumul de clovn.

Viața dă cu noi, penduluri, prin tină,
prin bălți. Că nu-i nicicând ca odinioară,
iată un adevăr mereu valabil.

Timpul, pahar plin ochi,
până se revarsă, e-n noi,

cei ce pășim pe tocuri,
dornici să ne cunoaștem ființa din adânc.

Iar în final, desigur, moartea dă șah mat.
Merită totuși să joci,
bucură-te că măcar ai existat.

Pe scenă viața a găsit o oglindă –
și-n ea învie-n fiecare noapte.
Dacă-i amăgitor ceva în teatru,
să ne mutăm în vremi străvechi.

ÎNGERII SE RECUNOSC DUPĂ ARIPI *(Părinților mei)*

În vitrinele-adăpostite de suflet
tremură amintirile de sticlă.
La capătul tăcerii s-auzi
cum ultima ploaie din an
își dictează în șoaptă
neînțeleasa telegramă.
Doi îngeri triști
se jeluie-n lumina lunii.

Epuizat, se prăbușește râul, odată
cu duhul muritor al apei lui, afund.

Simt în vine mercur,
după explozia sângelui –
în sine-mi
îngeri supersonici se înalță din moarte

În mintea-mi își pornesc
motoarele asurzitoare,
iar după ce au decolat
se lasă o liniște profundă,

întretăiată, poate, doar
de căderea unor perle pe podea.

Mărturisirea matinală
a lacrimilor reci mă-ngheață,
la rădăcina ochilor tot mai tomnatici.

NEW YORK

Din oglinda culcată
a golfului liniștit,
săgețile unui oraș numai unghiuri
străpung cerul înstelat.

În marea lămpilor aprinse,
bărci vioaie iubitoare de flirt
tremură-n chip minunat
pe rochia ta de seară
cu motive-n relief.

Devenim brusc de negăsit,

pierdute ace-n labirintul
foliilor lucitoare.
Unele lucruri le luăm în cheie personală –
limuzine decapotabile,
veverițe năpârlite în Central Park,
trupul de metal al libertății moarte.
În New York e-ntuneric mai tot timpul.
Dar bezna strălucitoare se luminează.
Luciul flamboaiant al megalopolisului
scrie mesajul lui Einstein
despre viteza luminii,
în fiecare seară, pe suprafața
scânteietoare a apei.

Și iarăși, când se-apropie amurgul,
ecranul argintiu al cerului newyorkez
revarsă-n trombe sânge hollywoodian.

Până unde se-ntinde imperiul de sticlă și marmură?
Și ce țintă oare și-au ales
rachetele suple-ale zgârie-norilor?

Dumnezeu își cumpără un hot-dog
la capătul unei străzi
cu șizeci de magazine.

Dumnezeu e-un negru

Îndrăgostit de cenușiul
betonului. El a iscat soarele
într-o cutie de carton,
din cel mai nou soi de sclav.

UIMIRE

Întind apa
în care te-ai oglindit.
Scot un țipăt,
ca nu cumva
să se reverse.

Prin răsufierea mea
îți vorbesc,
până ce strălucești
de-atâta gheață,
ca-n rafale
puternice de aer.

Tremuri întruna
sub amortiția pojghiță,
scaperi o clipă afund,
încât văd cum răsare o nouă zi,
aprinsă numai din tine.

KOSOVO

Un Goethe de hârtie
arzând în flăcări
se roagă-n sârbește
pentru patru sute
de copii morți

În ochiul de piatră-al lui Schiller
lucește-o lacrimă de mercur.

Țigani au un bocet
pentru o mică nimfă de-a lor
de pe fundul Mării Adriatice.

Sângele
e colorat în irezistibilul
vinețiu al înserării,
din care cad scânteieri și lumini,
ploi iuți de mai,
să hrănească pământul rănit.

Prezentare și traduceri de **SIMONA-GRAZIA DIMA**

Pavol Janík, născut în 1956 la Bratislava, unde a studiat dramaturgia (teatru, film, scenariu) la Academia de Arte ale Spectacolului. A lucrat la Ministerul Culturii, în media și în publicitate. În 1998 a devenit secretarul Societății Scriitorilor Slovaci, al cărei președinte a fost ales în 2003. Poet și dramaturg, autor a 15 volume, i s-au decernat numeroase premii pentru creația sa. A călătorit mult și a fost tradus în străinătate.